



Stieren **Sumo**

De aankondiging verscheen medio december 1946 met een vette kop in de *Nieuwe Osaka Avondbode*: vanaf 20 januari van het van het volgend jaar zou er drie dagen lang een stierensumotoernooi¹ worden gehouden in het Hanshin-honkbalstadion, gesponsord door de krant zelf. Zodra de eerste proefdrukken die dag van de pers waren gerold, stak Tsugami, de hoofdredacteur, er een in zijn zak en liep samen met Tashiro, die hij al die tijd in de kille ontvangkamer aan zijn lot had overgelaten, de stad in, waar de wind sinds een dag of wat zijn winterse karakter had gevonden en koud en grillig over de straten woei, ten teken dat de jaarwisseling nu echt naderbij kwam.

Tashiro nam de krant van Tsugami aan en wierp er een scherpe blik in.

‘Kijk eens aan, het is uit.’ Één ogenblik dreigde er een glimlach over zijn gezicht te trekken, maar hij herstelde zich onmiddellijk. ‘En nu is het een kwestie van adverteren. Adverteren en nog eens adverteren, zo veel je kunt...’ De wind rukte aan de krant in zijn hand. Terwijl hij met snelle stappen doorliep vouwde hij hem in vieren en stopte hem ruw weg in zijn jaszak. ‘Tussen haakjes, ik heb een voorstel voor je.’

Vermoeidheid was een woord dat Tashiro niet leek te

kennen. Zodra hij één project in goede banen had geleid, was hij alweer op weg naar zijn volgende doel. Het had ontzaglijk veel energie gekost voor de aankondiging van het stierensumo eindelijk afgedrukt kon worden, en toch vertoonde Tashiro geen enkel teken van uitputting.

‘Wat zeg je hiervan? Als je alle stieren die in dit toernooi uitkomen nou eens kocht? Tweeëntwintig stieren, tegen vijftigduizend yen per stuk – dat komt neer op één miljoen honderdduizend yen. Een koopje, zeg nou zelf! Als de krant dat voor z’n rekening wil nemen, zoveel te beter, want ik weet zeker dat de mensen van de Vereniging in W. er wel oren naar hebben.’

Tashiro ratelde verder alsof hij speciaal uit Shikoku was gekomen om dit voorstel te doen. Zodra het toernooi was afgelopen, kon de krant alle tweeëntwintig stieren weer van de hand doen. Als ze het geld niet meteen nodig hadden, konden ze de kat vanzelfsprekend een tijdje uit de boom kijken. In elk geval, als ze eindelijk tweeëntwintig van die beesten helemaal uit Shikoku hierheen hadden gesleept, konden ze die toch niet met goed fatsoen na het toernooi meteen weer terugsturen? Maar stieren die je voor één miljoen honderdduizend yen inkocht in Shikoku leverden één miljoen vijfhonderd-, zeshonderdduizend yen op alleen al door ze naar de Hanshin-streek te brengen. En het kostte wat meer moeite, maar als je ze slachtte en in vlees omzette, nou, dan had je minstens twee miljoen, zó in het handje. Allemaal volgens Tashiro’s berekeningen.

Tashiro was een stevige, breedgeschouderde man van

gemiddelde lengte, van top tot teen gehuld in een zware leren jas, met in zijn hand een weekendtas van al vrij oud maar nog hard krokodillenleer, van het soort dat de laatste tijd een luxeartikel was geworden. Terwijl ze over de verlaten, platgebombardeerde straat liepen die naar de Midōsuji Boulevard leidde, merkte hij dat de tegenwind hem de woorden uit de mond blies, wat het noodzakelijk maakte om af en toe stil te blijven staan zodat hij de veel langere Tsugami op een verstaanbare manier kon toespreken.

Hoewel Tsugami alle voorgeschreven instemmende geluidjes maakte die bij Tashiro's betoog pasten, peinsde hij er niet over om op dit voorstel in te gaan. De *Nieuwe Osaka Avondbode* was opgericht met een kapitaal van niet meer dan honderdvijfennegentigduizend yen, en je kon zonder overdrijving stellen dat de krant met het sponsoren van dit toernooi veel te veel hooi op de vork had genomen. Hun voortbestaan hing er zelfs vanaf. Gezien de enorme problemen die ze al hadden om het toernooi te bekostigen, was het een idioote gedachte om de stieren die erin uitkwamen ook nog eens te kopen. De *Nieuwe Osaka Avondbode* was in december 1945 opgericht, en de staf bestond hoofdzakelijk uit voormalig personeel van de *B. Shimbun*, een van de twee grootste nationale dagbladen.² Nu, een vol jaar later, waren ze nog steeds voor alles van de *B. Shimbun* afhankelijk, van zetten en drukken tot en met foto's, contacten, noem maar op. In de ogen van de buitenwereld waren ze een soort dochteronderneming van de *B. Shimbun* en werden ze met hetzelfde kapitaal gerund. Maar in tegenstelling tot alle schijn hadden de

twee kranten in feite niets met elkaar te maken. Een sluwe vos als Tashiro zou nooit een contract hebben getekend voor het promoten van dit stierensumotoernooi tenzij hij de financiële gezondheid van de *Nieuwe Osaka Avondbode* verscheidene malen had gecontroleerd. Dat hij desalniettemin zo'n grote som in het toernooi wilde steken bewees dat hij zich op de connectie met de *B. Shimbun* had verkeken en in de waan verkeerde dat het verlies in het ergste geval gedekt zou worden. En dat hij een krantje van nauwelijks een jaar oud schromelijk had overschat en serieus zijn best deed om het te betrekken bij een project waarmee een slordige miljoen yen of meer was gemoeid – afgezien van wat ze al in het toernooi hadden gestoken – wel, dat bewees dat Tashiro als organisator eigenlijk toch maar een boertje van buten was en liet meteen aan de mensen die met hem samen moesten werken zijn ware gelaat zien, en dat was zo slinks en geslepen dat je er onwillekeurig je ogen van wilde afwenden.

Toch maakte Tsugami zich geen grote zorgen om met iemand als Tashiro in zee te gaan. Hij was er vrij zeker van dat hij Tashiro's kwaliteiten als organisator al bij hun eerste ontmoeting redelijk goed had ingeschat – 's mans sluwheid, zijn schaamteloosheid, en ook zijn bereidheid om zo nu en dan de regels te breken als dat geld in het laatje bracht. Tsugami was echter niet bang dat hij in de loop van deze samenwerking aan het kortste eind zou trekken. Enerzijds weigerde hij zich door Tashiro te laten intimideren. Toegegeven, je moest uitkijken, maar als je die alarmerende karaktertrekjes van hem eens ging onderzoeken, zag je al gauw dat ze niet veel voor-

stelden. Wat voor Tsugami echter de doorslag gaf was dat Tashiro bij tijd en wijle zo'n ongeveinsd enthousiasme voor zijn werk aan de dag legde dat bij hem vergeleken Tsugami zelf veel meer op een louche impresario leek. 'Dit wordt een hit!' zei Tashiro op zulke momenten, en dan beet hij elk woord kort af, rolde het rond in zijn mond en spuwde het uit met een vage uitdrukking op zijn gezicht die in totale tegenspraak was met de kracht van wat hij zei. Dan richtte hij zijn blik op een punt in de lucht, alsof hij in de verte keek, en verplaatste hem langzaam verder omhoog, alsof daar een mysterieuze bloem zweefde die alleen hij kon zien en die vanuit die verte naar hem riep. Op zulke ogenblikken was alle berekening uit Tashiro's hoofd verdwenen. Het gezicht van een organisator die winst en verlies is vergeten is het gezicht van een dwaas, en Tsugami observeerde het net zo geringschattend alsof hij een grappig beeldje voor zich zag, tot hij opeens besepte dat hij een koude blik wierp in zijn eigen hart, dat niet meer wist wat het was om ergens warm voor te lopen.

'En als de krant ze nou eens niet koopt?' opperde Tsugami.

'Dan weet ik wel iemand,' kaatste Tashiro terug met een air alsof hij op die vraag had gewacht. 'Daarom heb ik je vandaag ook gevraagd om met me mee te gaan – om die persoon te ontmoeten. Ik wilde iemand achter de hand hebben, zie je, voor het geval dat de krant de stieren niet wil kopen. Je kunt er samen met hem geld in steken, als je dat wilt, maar helemaal los daarvan geloof ik dat hij ons in andere opzichten ook wel zal kunnen helpen. Hij heet Yata Okabe. Nooit van

gehoord? Hij heeft anders heel wat in de melk te brokken.’

‘Heel wat’ zoals Tashiro het zei – dat beviel Tsugami niet. Maar vandaag ging hij overal met Tashiro heen, als dat goed was voor diens reputatie. Vandaag was speciaal. Het had heel wat voeten in de aarde gehad, maar vandaag was de aankondiging eindelijk verschenen, en Tsugami voelde zich enorm opgelucht.

‘Okabe komt uit dezelfde streek als ik. Hij is wel een paar jaar jonger, maar hij heeft een heleboel gepresteerd, dus ik heb een groot respect voor hem. Hij is de president van de Hanshin Productiemij en nog drie of vier andere bedrijven. Petje af, hoor. Okabe is de grootste man die Iyo tot nu toe ooit heeft voortgebracht.’

Tashiro had zijn zegje gedaan, en nu boog hij zijn lichaam, breed als een kamerscherm, voorover en beende met grote stappen verder.

Sutematsu Tashiro was ongeveer een maand eerder voor het eerst bij Tsugami’s huis in Nishinomiya verschenen en had zich bij die gelegenheid voorgesteld met een abnormaal groot visitekaartje waarop de twijfelachtige titel ‘President, Ume-waka Producties’ stond gedrukt. Nu ontving Tsugami nooit bezoek aan huis dat met werk te maken had, maar de avond tevoren was Sakiko langsgekomen en die ochtend hadden ze hun gebruikelijke ruzie gehad over of ze wel of niet uit elkaar zouden gaan, dus om te ontkomen aan haar beschuldigende blikken, die zowel als liefdevol als als hatelijk konden worden uitgelegd, was Tsugami zowaar blij dat hij visite had.